



Viața Creștină

Vizitați situl nostru: poienita.iasi.mmb.ro

13 Octombrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 39 (148)

Evangelhia și Apostolul

În Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic) se citește **Evangelhia** de la Luca 8, 5-15 (Pilda Semănătorului) Ioan 17, 1-13 (Rugăciunea lui Iisus), iar **Apostolul** din **Epistola către Galateni 2, 16-20** și din **Tit 3, 8-15**.

Sinaxar

În această zi sărbătorim pe Sfinții Mucenici Carp, Papii, Agatodor, Agatonica și Florentia. † Aducerea moaștelor Sf. Apostol Andrei la Iași.



Sfântul Mucenic Carp a fost episcopul Tiatirei, iar **Sfântul Papii** a fost diaconul său. Ei au pătimit în locul nașterii lor - cetatea Pergam, în vremea împăratului Decius și a proconsulului Valerius. Au fost legați și târați de cai, însă, un înger al Domnului le-a vindecat rănilor. **Agatodor**, servitorul lui Carp a mărturisit că și el este creștin și a fost supus torturii. Au fost legați din nou și târați de cai. Sfântul Carp a fost atât de rău bătut, încât tot trupul îi era o rană. Cu toate acestea el zâmbea, mărturisind că face acest lucru pentru că a văzut cerurile deschise și pe Domnul șezând pe tron, înconjurat de heruvimi și serafimi.

Sfântul Papii, deși era supus chinurilor, a vindecat un orb, minune care i-a făcut pe mulți să primească credința în Hristos.

Au fost aruncați la fiare, dar au ieșit nevătămați. Apoi au fost puși într-un cuptor de foc. În flăcări a sărit și **Agatonica**, sora Sfântului Carp, însă, focul nu s-a atins de ei. După alte focuri, au fost decapitați cu sabia.

Împacă-te cu cei ce ți-au greșit înainte de a se sfârși ziua



Încă de mici părinții ne învață să iertăm pe cei care ne greșesc. Chiar și conștiința ne zice că nu trebuie să ne culcăm până nu ne rezolvăm disputele de peste zi, și cum spune și vorba bătrânească, să nu apună soarele peste supărarea voastră. Atunci când trăim în familie, și ne împărțim bunurile pe care le folosim zilnic, vor apărea inevitabil și conflicte. Însă dacă ne vom angaja să rezolvăm aceste conflicte înainte de a merge la somn, chiar dacă asta implică faptul că ne vom culca mai târziu decât de obicei, vom observa că a doua zi o vom începe mai bucurosi și împăcați cu noi înșine, iar tensiunile și frustrările dintre noi vor fi eliminate.

Robert Taibi, doctor psihiatru, a publicat un articol despre această problemă în revista americană *Psihologia Astăzi*. El explică: *Problema se află în creierul nostru. Atunci când ne enervăm, părțile raționale ale creierului nostru – lobii prefrontali din față – se opresc, iar toată acțiunea se mută în partea din spate, unde creierul nostru reptilian (primativ) preia conducerea. Avem parte atunci de acțiuni bazate pe reflex, ne pierdem vederea periferică. Vrem cu tot dinadinsul să ne impunem punctul de vedere și să-l facem pe celălalt să înțeleagă ceea ce spunem prin orice mijloc posibil. Și această stare poate dura o perioadă, în funcție de cât suntem de nervoși. Pentru bărbați, e și mai greu – ei sunt nevoiți să aștepte până la de trei ori mai mult pentru a se calma d.p.d.v fiziologic, ca o femeie. Calmează-te printr-o plimbare sau du-te în baie și așează-te, trăgând cu putere aer în piept pentru câteva momente. După ce ți-ai revenit, și lobii prefrontali își reiau activitatea, tensiunea arterială și vederea periferică*

vor reveni la normal. E momentul să încerci să rezolvi disputa. Asta înseamnă să ascuți și să vorbești cu celălalt despre problema apărută, nu să zici un simplu „Imi pare rău”, și să îi dai o așa-zisă îmbrățișare, sperând că asta va rezolva problema.

Noi, creștinii ortodocși, trebuie să-L chemăm pe Domnul nostru Iisus Hristos în ajutor. În această situație ne este de folos cel mai mult Rugăciunea lui Iisus sau Rugăciunea Inimii: *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul*. Dacă o practicăm cu regularitate în fiecare zi, ea ne va ocupa mintea tot timpul, și va fi cu noi permanent, nelăsând mânia și alte patimi să pună stăpânire pe mintea noastră. Atunci când ne rugăm, ne apropiem de Dumnezeu, iar El, ca Cel ce trimite pacea Sa peste toți cei care îl caută în rugăciune, va liniști mintea și inima noastră, și ne va ajuta să trecem cu bine peste situațiile grele din viața noastră. Ar fi ideal să ne rugăm împreună cu familia dimineața și seara, astfel ne vom împăca de fiecare dată înainte să ne rugăm. Domnul Iisus Hristos ne îndeamnă: *Oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedrului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului. Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău. (Matei 5, 22-24)* Sf. Apostol Pavel zice: *Mâniati-vă și nu greșiți; soarele să nu apună peste mânia voastră. (Efeseni 4, 26)*

(Sursa: doxologia.ro)

Pruncii Simeon și Parascheva. Cu Maica lor

Pr. Constantin Sturzu | doxologia.ro

În sinaxare sunt multe categorii de sfinți. Sunt unii care s-au botezat la o vârstă adultă, alții care, deși botezați din fragedă pruncie, după o viață plină de păcate, s-au pocăit și au dobândit în partea a doua a vieții cununa sfințeniei. O categorie aparte de sfinți o reprezintă cei care încă de la naștere s-au arătat a fi plini de Duhul Sfânt. Pentru unii (mai ales pentru cei șovăielnici în credință) pare un lucru greu de crezut că ar putea să existe copii cu viață sfântă încă de la concepere. Că un bebeluș poate alege să primească a fi alăptat doar din sânul drept al mamei sale. Sau să fie atât de postitor încât să nu primească a fi alăptat nici măcar din acest sân dacă mama a mâncat carne sau a băut vin. Și totuși, așa a fost în cazul **Sfântului Simeon** (trăitor în Antiohia veacului VI), ale cărui moaște se află în zilele acestea la Iași, alături de cele ale **Sfintei Cuvioase Parascheva**. E un lucru greu de acceptat pentru mentalitatea omului de astăzi faptul că un copil ar putea să aibă un asemenea comportament. Asta pentru că există concepția că, până nu începe să vorbească și să aibă o comunicare rațională, un copil e un soi de **"animăluț de casă"**, complet neputincios. Mai exact, nu este tratat ca o **persoană**.(...)

Așadar, cum este posibil ca un bebeluș de doar câteva zile sau luni să poată face astfel de alegeri? De ce nu au toți copiii născuți comportamente de genul acesta, ci doar unii? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este nevoie să înțelegem un lucru esențial: **există o legătură extrem de strânsă între părinți și copii**, cu mult peste ceea ce putem noi sesiza, chiar și cu mijloace științifice. Fiecare copil vine pe lume cu o moștenire anume. Putem spune despre un copil că moștenește ochii mamei sau nasul tatălui, un talent anume sau o predispoziție către un tip de activitate, dar și că tot ceea ce părinții au trăit și le marchează existența în momentul concepției unui copil sau, mai ales, în perioada următoare, **se "imprimă" într-un**

mod tainic în ființa noului om.(...)

Am să vă dau două exemple, unul despre ceea ce se poate transmite unui copil înainte de naștere, altul despre ce îi putem induce după ce s-a născut deja. A făcut vâlvă, la un moment dat, **un caz în Franța** în care s-au constatat modificări ale ADN-ului la o tânără a cărei bunică fusese violată. Modificările puteau fi urmărite ca fiind transmise mai întâi la mamă (fiica femeii violată), apoi la tânăra de care vorbim. **Un alt caz**, de data aceasta **din România**, îl reprezintă o adolescentă care mărturisea că avea vise cu imagini ale unui act sexual explicit, deși nu văzuse niciodată astfel de secvențe, nici nu avusese astfel de experiențe și nici măcar nu vorbise cu cineva despre asta. A ajuns să descopere că, atunci când avea doar câteva luni, părinții săi obișnuiau să aibă relații intime în aceeași cameră cu ea, considerând că, deși putea să-i vadă, copilul nu putea pricepe ce se întâmplă în jurul ei. Din perspectivă duhovnicească, știm că, în astfel de situații, prin pocăință, prin spovedanie, prin împărtășire, prin tot ceea ce ne aduce har dumnezeiesc curățitor, **astfel de "informații" nu se mai transmit copiilor**.

„Am tată și nu am tată; am mamă și nu am mamă”

Dar genul acesta de **"comunicare"** de la părinți/bunici/înaintași la copii funcționează și în cazurile pozitive. Adică viața curată, de sfințenie a unui cuplu, își pune amprenta asupra rodului iubirii lor. Așa se explică de ce s-au putut naște persoane ca Maica Domnului sau Sf. Ioan Botezătorul, ei fiind rod al rugăciunilor părinților, dar și o încununare a unui lung șir de generații din neamul lor care s-au străduit să trăiască o viață cât mai curată, în comuniune cu Dumnezeu. **Sfântul Simeon**, de care aminteam la început, a avut o astfel de binecuvântată moștenire. Mama sa, **Marta**, nu ar fi dorit să se căsătorească, ci să rămână în starea de fecioare (și trupească). A fost însă îndemnată de **Sf. Ioan Botezătorul** să se căsătorească cu bărbatul rânduit, cu **Ioan**, fiind una dintre rarele situații când o tânără este încurajată să accepte căsătoria (literatura aghiografică este plină de situații în care tineri sau tinere au fugit de căsătorie spre a se putea dedica exclusiv relației cu Dumnezeu, voia divină întărind această opțiune a lor).

Motivul pentru care acești doi oameni cu viață curată, chiar de sfințenie, s-au căsătorit, a fost în primul rând pentru ca, din trupurile lor curățite de harul dumnezeiesc, să se poată naște un copil cu totul excepțional. Simeon nu doar că a postit încă de la naștere, dar a ținut acest lucru toată viața, cu o asceză peste fire, intrând în mănăstire la vârsta de doar șase ani! Practic, încă de la venirea sa pe lume, el nu a luat-o **"de la zero"** (cum, de altfel, nici un copil nu o ia), ci a continuat lucrarea părinților săi, dedicându-se unei vieți de continuă apropiere de Dumnezeu.

Și **Sfânta Parascheva** a beneficiat de o moștenire binecuvântată, părinții săi

fiind oameni deosebit de evlavioși. De loc întâmplător, și **Eftimie**, un frate al Sfintei, s-a dedicat întrutotul vieții duhovnicești, călugărindu-se și fiind, la un moment dat, hirotonit ierarh al Bisericii. De altfel, de mică, Sfânta Parascheva a dat dovadă de o milostenie pe care rar o găsești chiar la oameni maturi, cu viață îmbunătățită. Faptul că, după moartea părinților săi, a împărțit partea ei de avere la săraci și a ales o viață aspră, de rugăciune și asceză, nu ne miră deloc la o tânără care, încă din copilărie, a căutat să nu se lipească de nimic din cele pământești.

Deși au beneficiat, cum spuneam, de binecuvântate moșteniri de la părinții lor, și **copiii Simeon și Parascheva**, ca persoane, au avut dreptul de a alege cum să lucreze cu această duhovnicească avere. Așa cum tinerii moștenesc azi anumite averi materiale de la părinți, unii străduindu-se a le spori, alții cheltuind foarte repede cele dobândite, tot așa și în celelalte aspecte ale vieții noastre, putem alege ce să facem cu moștenirile noastre. Așa cum nu e obligatoriu să repetăm experiențele negative ale înaintașilor, tot așa nu este obligatoriu să urmărim o viață pilduitoare, nu suntem "condamnați" la sfințenie. Se pot vedea și azi situații în care, deși născuți și crescuți într-o atmosferă duhovnicească, unii copii aleg, mai târziu, o viață de păcat.

Pruncii Simeon și Parascheva au ales o viață de sfințenie, întrecând cu mult pe părinții lor, iar această alegere nu și-a schimbat-o pe parcursul întregii lor vieți. Au ales să fie și **fii ai Părintelui Ceresc și ai Bisericii**, după cuvântul care ne spune că: **"Nimeni nu-L poate avea pe Dumnezeu drept Tată, dacă nu are Biserica drept Mamă"** (Sfântul Ciprian). Sf. Simeon a avut un același gând, dar dintr-o altă perspectivă. Când a fost botezat, a rostit aceste cuvinte (la vârsta de numai doi ani): **"Am tată și nu am tată; am mamă și nu am mamă"**. Cu alte cuvinte, învățăm de aici că avem părinți (mamă și tată - fie și doar biologici), dar putem avea mai mult decât atât: Tată pe Dumnezeu Însuși, Mamă pe Biserica Sa (cristelnița sau bap-tisteriul în care suntem botezați este **uter matern** pentru cei ce **"se nasc din nou, din apă și din Duh"**). Fără a renunța la părinții după trup (adică la identitatea noastră umană), suntem înfiați și devenim fii ai lui Dumnezeu. Iar icoana Bisericii, chipul ei, este **Maica Domnului**. De aceea o și numim **Maică** a noastră, a creștinilor, a celor ce devenim frați întru Hristos, Fiul său.

Pelerinii răbdători se pot închina, în aceste momente, la Iași, sfintelor moaște ale celor doi copii bineplăcuți Domnului - Simeon și Parascheva -, dar și icoanei **Prodromița**, cea care ne înfățișează cel mai fidel chipul Maicii Domnului. E, în fapt, întâlnirea cu o familie a sfințeniei, un îndemn către noi toți de a întări și proteja această entitate, atât de atacată astăzi. Căci doar în familia numită și **"biserica de acasă"** putem să creștem prunci care să devină, dacă aleg să creadă, **Simeoni și Paraschive**.